

Sursele comicalului in comedia 'O scrisoare pierduta'

Comedia este o specie a genului dramatic. Aceasta i-si face simtita prezenta prin secolul VI i.d. Hristos in Grecia antica.

Personajele comediei sunt oameni mediocrii, cu defecte morale, care sunt satirizate.

Conflitul este derizoriu; personajele sunt confruntate cu probleme false.

Deznodamantul este intotdeauna vesel, cei implicati in conflict se impaca datorita rezolvarii acestuia.

Stilul este o parodie, se exagereaza ridicolul din vorbirea personajelor.

Comediile scrise de I.L.Caragiale sunt: "O noapte furtunoasa", "Conul Leonida fata cu Reactiunea", "O scrisoare pierduta", "D-ale carnavalului" .

Aceste comedi sunt create prin satirizarea parvenismului si a parvenitilor deasemeni au la baza contrastul comic intre esenta si aparenta omului in realizarea lui sociala.

In "O scrisoare pierduta" parvenismul este urmarit la un nivel inalt deoarece personajele apartin burgheziei provinciale. Datorita pozitiei sociale instinctele de parvenire sunt mai puternice si vanitatea se manifesta dur.

Tema este reprezentata de critica institutiilor si moravurilor societatii burgheze, iar idea este ca o societate corupta este sortita prabusirii.

Conflictul este prezentat de la inceputul piesei si se amplifica pe parcurs.

Subiectul conflictului este dat de scrisoarea de amor trimisa de Stefan Tipatescu doamnei Zoe.

Aceasta scrisoare este pierduta si in decursul piesei ea circula de la o tabara la cealalta, fapt ce defineste trasaturile personajelor, actiunile lor, modul acestora de gandire.

Comicalul in aceasta piesa rezulta din convingerea autorului ca rasul este o arma sociala. Atitudinea critica a lui Caragiale se exprima prin ironia, ridicolul si rasul ce sunt activate de personajele sale. In piesa "O scrisoare pierduta" comicalul are mai multe aspecte: de situatie, de intriga, de caracter, de limbaj si are drept scop sa reliefeze ca societatea burgheza este o parodie penibila.

Situatiile comice sunt create prin inversarea valorilor. Stefan Tipatescu vrea "sa-l lucram pe onorabilul" adica pe Nae Catavencu dar este lucrat de acesta prin Zoe Trahanache. Zaharia Trahanache vrea sa ascunda de Zoe continutul scrisorii dar ea il stie de mai mult timp. Ghita Pristanda vrea sa para fidel conducatorilor judetului dar se compromite prin furtisaguri, ca cel cu steagurile. Agamita Dandanache vrea sa para o personalitate marcanta dar este total ramolit. Catavencu si Farfuridi tin discursuri politice nestiind ce vor sa sustina. Tot acestia se cearta iar castigator este Dandanache care devine deputat.

Intriga este comica deoarece politica partidelor, compozitia parlamentului este realizata prin santaj cu scrisori de amor.

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Caracterul comic al personajelor lui Caragiale rezulta din raportul dintre ceea ce sunt, ceea ce vor sa para si ceea ce ar trebui sa fie acestea. Jocul umoristic cu limbajele insotesc aceasta farsa imaginii eroilor. Tipatescu se crede o personalitate politica dar este o papusa manevrata de Zaharia Trahanache prin Zoe. Gita Pristanda cel ce ar trebui sa fie un model de cinste si corectitudine este in realitate un profitor ce se ghideaza in actiunile sale cu ajutorul propozitiei "Pupa-l in but si papa-i tot" .

Comicul de limbaj rezulta din diferenta dintre ceea ce spun, ceea ce ar vrea sa spuna si ceea ce ar trebui sa spuna personajele. Farfuridi se intrece cu Catavencu prin paradoxuri, in loc sa dez bata probleme legate de noua constitutie. Pristanda nu cunoaste sensul neologismelor, asociaza termeni cunoscuti cu alti necunoscuti (etimologie populare): "scrofulos la datorie", "capitalisti" – locuitori ai capitalei .

De asemenea acest comic este conturat si de ticurile personajelor: Tipatescu "ai putintica rabdare", Pristanda "curat-murdar" dar si de unele expresii ale acestora: Tipatescu "sa-l lucram pe onorabilul", Farfuridi "iubesc tradarea... dar urasc pe tradatori", Catavencu "industria romana... e sublima putem zice dar lipseste cu desavarsire" . Aceste expresii subliniaza nonsensul din vorbirea personajelor.

Stalcirea cuvintelor provoaca si ea rasul: Cetateanul turmentat spune "cioclopedica", Dandanache "o sotietate fara printipuri care va sa zica ca nu le are".

Numele eroilor este si acesta comic. Din falnicul Agamemnon eroul de la Troia a mai ramas "un gagamita", cum ii spune Trahanache la un moment lui Dandanache. Farfuridi si Branzovenescu numele celor doi avocati trimit gandul la arta culinara, sunt derivate subtil cu sufixe onomastice grecesti sau romanesti, pentru a indica un amestec al acestei clientele politice care se bucura de aceleasi avantaje "constitutionale". Numele lui Ghita Pristanda este luat de la un joc moldovenesc in care se bate pasul intr-o parte si alta fara a se porni niciunde, are o mare putere de sugestie, potrivit-se perfect cu siretenia personajului.

Caragiale a adus teatrului si prozei romanesti o viziune noua si un mod de exprimare deosebit. Meritul acestui scriitor este, acela de a fi un mare creator de tipuri si de scene de viata, prin care opera lui devine o "comedie umana", un document artistic al moravurilor unei epoci, scriitorul aratand ca un istoric umorist al parvenismului autohton.

O alta latura remarcabila a personalitatii lui Caragiale este constiinta lui artistica. Cultul formei, migala de a gasi expresia cea mai potrivita au reprezentat un exemplu asupra a ceea ce inseamna responsabilitatea scriitorului fata de cuvantul scris, fata de arta litarara.

Pornind de la realitati romanesti, creand scene si tipuri originale, Caragiale s-a ridicat la o valoare artistica universala prin puterea de generalizare si de sinteza, prin satira necrutatoare a viciilor, prin aspiratia spre o umanitate superioara, prin increderea in posibilitatile omului de a se perfectiona.

Geniul comic al acestui dramaturg roman este profund original si rezultatele lui tin de o combinatie

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

inimitabila a tuturor mijloacelor. G. Calinescu situeaza problema in sfera indemonstrabilului:
"Umorul lui Caragiale e inefabil, ca si lirismul eminescian, constand in caragialism, adica intr-o
maniera proprie de a vorbi" .